

Nejvyšší soud k žalobcově dovolání obnovil rozsudek prvního soudu, k rekursu žalované pak odvětil v

d ů v o d e c h:

Vzhledem k tomu, že bylo vyhověno žalobcovu dovolání, jest rozhodnouti i o rekursu žalované, který podala pro případ, že by žalobcovo dovolání bylo shledáno důvodným. Rekurs není oprávněn. Podle § 473 c. ř. s. může odvolací soud vyhledávání, jehož je třeba pro zjištění odvolacích důvodů nebo zmatečnosti, provést bez formálního průvodního řízení a není ani závady, by je neprovedl procesní soud, ještě než odvolání předloží. Odvolací soud byl tudíž oprávněn, použítí úřední zprávy procesního soudu jako průvodního prostředku. Jí jest prokázáno, že při vyvolání věci nebyla žalovaná přítomna (§ 133 c. ř. s.) a že pak k žalobcovu návrhu byl vynesena rozsudek pro zmeškání. I kdyby snad soudce byl později věc ještě jednou vyvolal, nemohlo to na nastalých následcích zmeškání již nic změnit a nezáleží ani na tom, kdy rozsudkový záznam byl vyhotoven a podepsán.

Čís. 9840.

Přídavek zahraniční služby úředníka ministerstva zahraničních věcí není sice drahotným přídavkem po rozumu zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., nepodléhá však přes to exekuci a nelze ho vzítí za základ pro stanovení výše výživného manželce.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, Rv I 1024/29).

Žalobu manželky proti manželovi, úředníku zahraničního ministerstva v L. ve Francii, o zvýšení výživného procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka vytýká rozsudku prvního soudu nesprávné právní posouzení věci, poněvadž nepřihlížel k příspěvku 27.000 Kč ročně, který dostává žalovaný k služnému po dobu zahraniční služby. Výtka tato jest neoprávněna. Smírem ze dne 18. března 1926 zavázal se sice žalovaný pro případ, že by se požitky jeho buď povýšením nebo přeložením do ciziny nebo jinak zvláště zlepšily, platit manželce jednu čtvrtinu svých čistých měsíčních požitků, ale do těchto požitků nelze započítati přídavek 27.000 Kč, který slouží k úhradě mimořádných výloh pobytu v cizině a který jest z exekuce podle § 3 zákona čís. 314 z roku 1920 vůbec vyloučen. Podle tohoto § vyloučeny jsou z exekuce a z postupu veškeré platy určené k tomu, by z nich byl zapraven náklad veřejné služby. Každé jednání, přičítící se tomuto ustanovení, jest podle § 5 téhož zákona neplatným. Takovým platem jest i zahraniční přídavek veřejného úředníka, sloužící ke krytí výloh jeho pobytu v cizině, tedy nákladu mimořádného. Proto, i kdyby se mohlo míti za to, že smírem byl míněn i tento přídavek 27.000 Kč, bylo by ujednání to neplatné. Právem proto

vyřkl první soud, že požitky ve smyslu smíru lze rozuměti jen skutečné měsíční služné. Toto se však zvláště nezlepšilo, an žalovaný dostává měsíčně 1.299 Kč a v čase smíru měl asi 1.200 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci vidí dovolatelka v tom, že i odvolací soud prohlásil, že nelze započítati do příjmů žalovaného roční příspěvek 27.000 Kč vyplácený mu po dobu zahraniční služby. V té příčině bylo nižšími soudy zjištěno z přípisu ministerstva zahraničních věcí ze dne 24. října 1928, že měsíční příjem žalovaného činí 1.375 Kč, že po odečtení veřejných dávek, daně důchodové 13 Kč a pensijního příspěvku 63 Kč, zbývá mu 1.299 Kč měsíčního čistého příjmu, že kromě toho má žalovaný onerosní, exekuci nepodléhající přídavek zahraniční služby ročních 27.000 Kč. Odvolací soud má za to, že nelze tuto částku započítati do požitků žalovaného, z nichž jest vypočísti podle smíru stran ze dne 18. března 1926 čtvrtinu jako výživné pro dovolatelku, jelikož slouží k úhradě mimořádných výloh pobytu v cizině a jelikož jest z exekuce podle § 3 zák. čís. 314 sb. z. a n. na rok 1920 vůbec vyloučena. Tento názor odvolacího soudu jest sdíletí, neboť, i když nelze příspěvek ten považovati za drahotní po rozumu zákona čís. 314/1920 sb. z. a n., jest přece penízem určeným ke krytí výloh veřejné služby (§ 3 (1) poslední věta cit. zák.), sloužícím tomu zvláštnímu účelu a příslušejícím žalovanému jen po dobu jeho služby za hranicemi státu. Takovéto příspěvky prohlašuje zákon za nepodléhající exekuci a veškeré úmluvy příčí se ustanovením §§ 1—3 zák. čís. 314 sb. z. a n. na rok 1920 v § 5 za neplatné. Právež proto nižší soudy nezapočetly tento příspěvek do požitků žalovaného a důsledkem toho nevyhověly žalobě dovolatelčině, by výživné bylo zvýšeno.

Čís. 9841.

Vyrovnačí řád.

Vzájemný poměr §§ 8 a 47 vyr. řádu.

Pro účinek § 47 vyr. ř. jest nerozhodno, zda byla poskytnuta zvláštní výhoda jednáním podle § 8 vyr. ř. dovoleným či zakázaným. Jednání, které by bylo jinak podle § 47 vyr. ř. neplatným, ale není jím proto, že bylo předsevzato po právoplatném potvrzení vyrovnání, může býti přes to odporovatelným až do vyvěšení usnesení, jímž bylo vyrovnání prohlášeno za skončené, na soudní desce.

Podstoupení závazku k zaplacení celé pohledávky, ač by byl dlužník povinen zaplatiti jen vyrovnací kvotu, není jednáním náležejícím k obyčejnému provozu podniku.

Bezúčinnost právního jednání podle § 8 vyr. ř. nemůže uplatniti dlužník.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, Rv I 1210/29).